

[Lenger]

ministeren for offentlige arbejder vil acceptere, at HT betaler DSB med nogle penge, som er deponeret i indenrigsministeriet. Næppe.

Jeg havde egentlig håbet, at statsministeren var til stede, men jeg kan se, finansministeren er til stede, og jeg kan se, hr. Ole Vig Jensen er til stede, og jeg synes, der i særlig grad er grund til at henvende sig til finansministeren og til hr. Ole Vig Jensen og opfordre dem til at se på i det mindste indbetalingsmetoden, der i den grad er komisk og virker stik imod det, der er forslaget erklærede hensigt. Én ting er, at det samlede indgreb har en hensigt, som ikke holder. En anden ting er, at lovforslaget så har en anden hensigt. Men indbetalingsmetoden er en helt tredje hensigt i forhold til både det samlede indgreb og i forhold til lovforslaget.

Det er også indgået som et specielt argument i sagen, at kommunernes likviditet vil være faldende med de budgetter, som nu er vedtaget, og i og med at der er budgetteret med faldende likviditet, er det jo et argument for et indgreb. Men det sidste indgreb, som folketingsvedtog over for kommunerne, var netop begrundet i stigende likviditet. Dengang forudså man en stigning fra ca. 15 til ca. 19 mia kr., og så greb man ind. Nu forudser man et fald fra ca. 15 til ca. 12 mia kr., og så griber man også ind, for det er nemlig et bevis på, at nu vil kommunerne bruge penge. De må altså hverken have pengene liggende eller bruge dem. Det er ikke let at være kommune.

Lovforslaget fører til et utal af absurde situationer, f.eks. at EF-finansierede projekter også beskattes, på trods af at det beløb allerede én gang er fratrukket 100 pct. i de samlede bloktilskud. Og der kunne nævnes mange andre absurde eksempler.

Jeg har blot lyst til at slutte med én bemærkning. Ifølge pressen præsenterede statsministeren afgiftsdelen af indgrebet med en bemærkning om, at nu ville fyringen med halm i hvert fald blive rentabel. Men vi har fået oplyst i kommunaludvalget, at også kommunale investeringer i halmfyr vil blive belagt med en afgift på 20 pct., så den udvej gælder altså heller ikke for kommunerne. Ak, hvor længe var Adam i paradiset? End ikke dette lille halmstrå kunne vi få lov til at beholde.

Løvig Simonsen (S):

Energipolitisk har der været bred enighed i folketingsrådet om en række vigtige delelementer. Det har der været om udbygning af naturgasprojektet, om anvendelse og prioritering af indenlandske energiressourcer, om udbygning af kraftvarmeprojekter og om udbygning af kollektiv varmforsyning, og denne brede enighed skyldes, at det energipolitisk, miljømæssigt, beskæftigelsesmæssigt og betalingsbalancemæssigt har været rigtigt.

Udbygningen af den kollektive varmforsyning ses jo af brugerne i forhold til deres varmeudgifter. Det er ganske naturligt, at når man skal se på sine varmeudgifter, ser man på, hvad den ene form koster i forhold til den anden form, og da er det jo interessant, at en arbejdsgruppe under energiministeriet, der foruden repræsentanter for energiministeriet også har haft deltagelse fra finansministeriet, indenrigsministeriet og boligministeriet, peger på, at en række samfundsøkonomiske varmeprojekter har vanskeligt ved blive realiseret, fordi brugerøkonomien er for dårlig. Jeg citerer her Ingeniøren af 6. december 1985: »Det indgreb, der nu lægges op til, indebærer jo en forskelsbehandling mellem private og kommunale projekter«. Jeg mener ikke, hr. energiminister, at vi nogen sinde i energipolitikken har diskuteret, om det ene var kommunalt eller det andet var privat; det, vi alle har været interesseret i, har været at fremme en energiplanlægning, som tog hensyn til de ting, jeg allerede har nævnt, nemlig vores energiforsyning, vores miljø, vores beskæftigelse og vores betalingsbalance.

De afgifter, der nu kommer, og som regeringen vil gennemføre sammen med de radikale, vil vanskeliggøre og meget ofte umuliggøre udbygningen af den kollektive varmforsyning, og det vil med andre ord sige, at denne afgift kan medvirke til, at vores varmforsyningsplanlægning og det, vi ønsker at opnå ved vores energipolitik, bliver slået i stykker. Det mest eklatante eksempel må nok være henvendelsen fra Vestegnens Kraftvarmeselskab, der gør opmærksom på – for sådan er det nu engang, når man laver fælleskommunale ting – at noget ejer den ene kommune, andet bidrager den anden kommune med og noget tredje bygger man i fællesskab.

Vi kan så forstå, at de kraftværker, der ejes af Københavns belysningsvæsen og El-